

Cieľom tejto práce je predovšetkým uviesť inštitúty majúce priamy vzťah k uvedenému rozsudku Súdu *in meritum*, objasniť ich obsah a poukázať na ich význam, prostredníctvom analýzy vybraných rozhodnutí zvlášť Súdu abstrahovať relevantné závery, ktoré majú svoj právny základ predovšetkým v ustanoveniach článok 1 a článok 46 ods. 1 Dohovoru, a predpokladom uplatnenia ktorých je konštatovanie porušenia niektorého zo základných práv a/alebo slobôd zaručených Dohovorom. Zvláštna pozornosť je preto venovaná jednotlivým druhom a vlastnostiam výrokov rozsudku Súdu *in meritum*, priamemu a nepriamemu účinku, ktoré tento rozsudok vyvoláva predovšetkým vo vzťahu k zodpovednému štátu, podmienkam priznania spravodlivého zadost'učinenia osobám dotknutým vzhľadnutým porušením, ako aj opatreniam, ku ktorých prijatiu je štát, v neprospech ktorého bolo porušenie konštatované, povinný v záujme dosiahnutia odstránenia nepriaznivých následkov zmieneného porušenia.

S výnimkou otázky predbežných opatrení, ktoré smerujú k posilneniu autority rozsudku *in meritum*, a ktoré súčasne napomáhajú účinnosti jeho výkonu, je obsah prvej kapitoly tejto práce zameraný na vymedzenie základného právneho rámca týkajúceho sa pôsobnosti Európskeho dohovoru, charakteru záväzkov prevzatých zmluvnými stranami pristúpením k Dohovoru a právnych následkov porušenia jeho ustanovení niektorou zo zmluvných strán, foriem riešenia sporov, ako aj jurisdikcie a prístupu k Európskemu súdu pre ľudské práva.

Kapitola tretia tejto práce venuje pozornosť konkrétnemu prejavu *nepriameho účinku* rozsudku *in meritum*, v zmysle *autority interpretácie* podávanej Súdom v odôvodneniach svojich rozhodnutí, viažucemu sa k

profilovaniu vzťahu systému ochrany základných práv konštituovaného Dohovorom k Európskym spoločenstvám.

Dôvodom zaradenia zmienenej problematiky do obsahu tejto práce je snaha poukázať na *význam interpretácie* podávanej Súdom, resp. Európskou komisiou pre ľudské práva do doby nadobudnutia platnosti dodatkového Protokolu č. 11, vo veciach predkladaných formou individuálnej sťažnosti podľa čl. 34 Dohovoru a úzko vymedzených svojim predmetom, resp. *in concreto* „komunitárnym prvkom“, zvýraznený absenciou prístúpenia Európskych spoločenstiev (disponujúcich vo vymedzenom rozsahu tiež normotvornou a rozhodovacou právomocou) k Dohovoru a súčasne viazanosťou úpravou v ňom obsiahnutou štátmi, ktoré sú súčasne zmluvnými stranami Zmluvy o založení Európskych spoločenstiev a Zmluvy o Európskej únii.

Cieľom uvedenej kapitoly preto je, s poukázaním tiež na absenciu pozitívnoprávnej úpravy, formulovanie zvláštnych podmienok zodpovednosti štátov vo veciach s „komunitárnym prvkom“ majúcich svoj základ práve v relevantných rozhodnutiach príslušných orgánov Dohovoru.³